

Màrius Serra **Roser Calafell**

Les aventures de la

NAPEU

Més vella que l'anar a peu

Estrella Polar

Màrius Serra

Les aventures de la

NAPEU

Més vella que l'anar a peu

Il·lustracions de Roser Calafell

Estrella Polar

© del text: Màrius Serra, 2020
© de les il·lustracions: Roser Calafell, 2020
Per mediació de MB Agencia literaria, S.L.
© d'aquesta edició: 2020, Edicions 62, S. A.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2020

ISBN: 978-84-18135-29-3

Dipòsit legal: B. 12.020-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

A

L'Alfred tenia onze anys i les galtes vermelles. A casa li deien Alf. Era un noi morè i atlètic que treia bones notes a les assignatures de llengua. La seva millor amiga es deia Elisabet, però tothom li deia Bet.

Es coneixien des de ben petits, perquè les famílies estiejaven juntes, però aquell curs els havia tocat ser companys de pupitre i es passaven moltes hores asseguts de costat.

La Bet era més menuda, rosseta, ja havia fet dotze anys i treia sempre excel·lents en matemàtiques.

Quan van imaginar el repte que els faria viure la millor aventura de la seva vida ja feia setmanes que s'avorrien a classe. El curs estava a punt d'acabar i tots dos sabien que no suspendrien cap assignatura.

La setmana abans de donar les notes, els professors organitzaven activitats per tenir-los enfeïnats mentre corregien exàmens. Unes de les més populars eren els reptes. Els estudiants de sisè de primària havien de formular preguntes que poguessin inspirar futurs treballs de síntesi a l'ESO.

No els demanaven temes genèrics, com la degradació del medi ambient o la composició de les colles castelleres, sinó preguntes concretes.

Els van posar d'exemple «El llac més profund». La idea era que no n'hi hagués prou amb Google. Que calgués pensar-hi, delimitar un àmbit geogràfic (de la comarca, del país, del continent, del món)...

L'Alf i la Bet van acollir la proposta amb entusiasme i es van posar a pensar reptes a partir d'una idea que obsessionava la Bet: les llistes.

—Tothom n'ha de fer. Abans de sortir a comprar amb l'àvia, fem una llista amb tot el que ens cal, i cada vegada és diferent.

Li va explicar que hi havia moltes maneres d'ordenar els productes: per tipus, preu, pes... El seu mètode favorit era l'ordre alfabètic. N'era sensible perquè de cognom es deia Abadal, i sempre li tocava ser la primera de la llista.

En canvi, l'Alfred es deia Zaforteza i havia estat l'últim fins que l'Olga Zorrilla va entrar a l'escola. A més, quan anaven de colònies apareixien els repel·lents dels bessons Zúñiga i arrasaven.

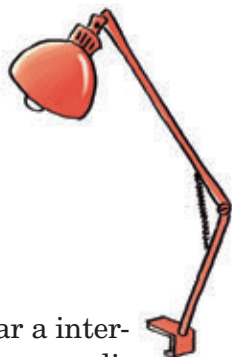
—Un bon repte —va sentenciar la Bet— podria ser buscar un cognom real que t'asseguri ser l'últim a totes les llistes.

L'Alf s'ho va prendre com una qüestió personal i va contraatacar amb el que li va semblar un repte idèntic dedicat als primers de la classe.

—I per què no un cognom que et faci ser el primer?

—Doncs perquè n'hi ha un d'imbatible, Zaforteza: una sola A. Un senyor que es digués A de cognom seria sempre el primer i ningú no li podria passar al davant. En canvi, l'últim no és mai definitiu.

B

L'Alf va treure el mòbil i ho va voler buscar a internet, però de seguida es va adonar que era complicat. No sabia què teclejar a Google per trobar algú que anés darrere dels bessons Zúñiga per ordre alfabètic.

Es va encallar. Quan va veure que no se'n sortia, la Bet li va suggerir que anessin a la biblioteca de l'escola.

—Vaig a demanar permís. Hi ha unes col·leccions de llibres del segle passat que es diuen enciclopèdies. Allà ho trobarem.

Camí de la biblioteca, la Bet no va callar ni un moment. Li va explicar que els seus pares encara en guardaven alguna a casa i que eren com diccionaris de noms propis en més d'un llibre, de manera que a l'últim volum segur que hi hauria noms amb zeta. L'Alf assentia en silenci, cada cop més sufocat.

Als passadissos feia molta calor, la biblioteca era a l'últim pis i a cada replà semblava que pugés la temperatura.

—L'aire calent puja —va dir la Bet mentre mirava d'encaixar la clau.

Per sort, la biblioteca estava en una zona d'ombra, però tot i així van haver d'obrir finestres per ventilar-la una mica.

Els volums de l'única enciclopèdia que s'hi conservava estaven empolgats per falta d'ús.

—Mira, aquí, a les últimes pàgines de l'últim —va dir la Bet obrint-lo a la taula central—. Per buscar noms que no saps ni que existien, les enciclopèdies superen Google: Zuloaga, Zunzunegui —va assenyalar.

—Però els Zúñiga encara li anirien al darrere. La enya va rere la ena.

—Tu espera! Zurbarán, Zurita, Zweig, Zworykin... o com es digui.

L'últim de la llista de l'enciclopèdia era un físic i enginyer rus que es deia Vladimir Zworykin. L'Alf va objectar que potser les lletres del nom en l'alfabet ciríl·lic original serien unes altres i es van posar a discutir.

—D'acord, Bet, potser desbancaria els bessons Zúñiga, però vols dir que el repte de l'ordre alfabètic funciona? Hi ha molts alfabets! Com ordenes els noms en rus, en àrab, en xinès o en japonès?

—No és cap problema. Tampoc no crec que aquest Zworykin pugui venir mai a colònies —va dir la Bet, i va aixecar les mans—. És mort.

Els va agafar un atac de riure. El senyor rus havia mort el 1982 als noranta-dos anys. Mentre es petaven, l'Alf es va fer una pregunta.

La pregunta.

—Quants anys deu tenir l'home viu més vell?

C

Buscar l'home més vell del món, allò sí que era un repte. Van tancar la biblioteca amb clau i van baixar corrents cap a l'aula, entusiasmats amb l'objectiu que s'acabaven de marcar.

—Començarem buscant el més gran de la classe —va dir la Bet, assenyalant una paret—, i anirem ampliant l'àrea.

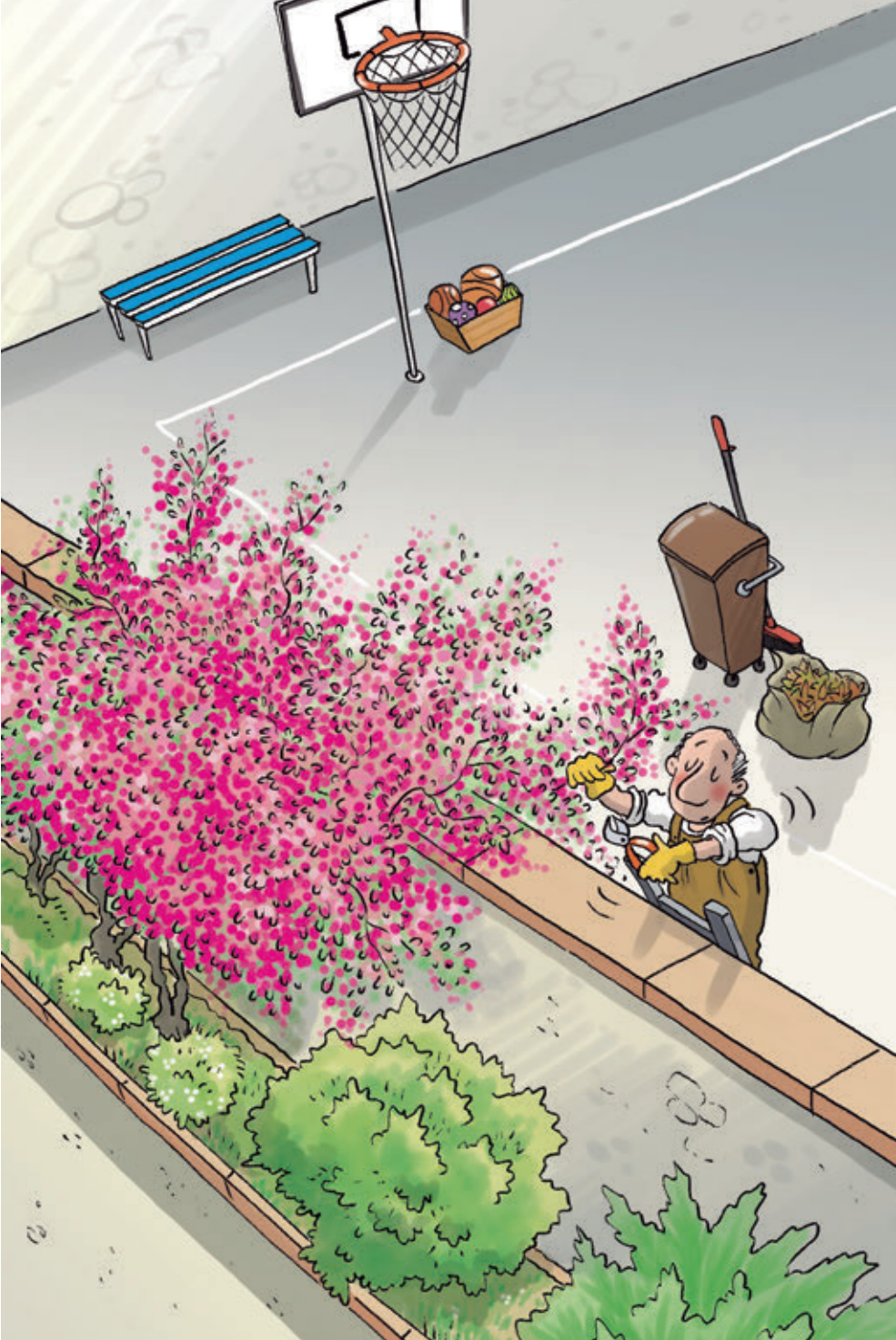
Un dels murals de l'aula contenia un calendari amb els aniversaris de tots els alumnes del grup. Era un costum de l'escola i totes les aules ho penjaven la primera setmana de cada curs.

La més gran de la classe era una noia que es deia Sara i havia nascut el dia u de gener. L'Alf va anotar-ho en una llibreta, disposat a visitar més classes.

—No caldrà que anem a cap més aula —el va frenar la Bet—. Qualsevol mestre ens supera d'edat. Tu qui creus que és el profe més vell?

Aquella recerca resultaria més divertida que les de les as i les zetes. Van començar a barrejar noms i re-noms. L'Alf i la Bet tenien opinions contradictòries sobre l'edat dels mestres, inclosa la directora.

—L'Elvira fa anys que és la dire, però el Dumbledore sembla més vell!

El professor de socials era força jove, però portava una barba rossa tan llarga que tothom li deia Dumbledore, com l'ancià director de Hogwarts. Ell n'estava orgullós. El problema era que enlloc de l'escola no hi havia penjat cap calendari d'aniversaris que permetés comprovar l'edat dels profes.

—I si els busquem al Facebook? —va proposar l'Alf—. En deuen tenir.

La Bet ja estava a punt de replicar-li quan va veure la solució per la finestra: enfilat en una escala rere una gran buguenvíl·lea treia el nas el Tisoires. Així és com tothom coneixia el jardiner de l'escola. Avui esporgava, però feia només una setmana que li havien fet una festeta de comiat perquè, després de tota una vida, es jubilava.

—És el nostre home! —va dir la Bet, assenyalant-lo.

No sabien a quina edat es jubilaven els jardiners, però l'Alf va recordar que el seu avi havia deixat d'anar a la feina als seixanta-set anys i van convenir que el Tisoires devia tenir una edat semblant.

Satisfets, van picar de mans. El professor que exercia les tasques de vigilància havia sortit un moment i l'aula era un petit guirigall de grupets que celebraven l'arribada de l'estiu. Alguns fins i tot preparaven reptes.

La Bet i l'Alf ja sabien qui era l'home més vell de l'escola. Un primer pas en el llarg camí que s'havien marcat per descobrir qui era el més vell del món.